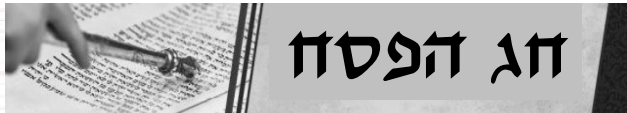

בעזרה"ת עלון תורני שכונת אגודת השל

גליון 652

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח"ו יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

חג הפסח

פסח האהל

ליל הסדר הלילה הכי נשגב בשנה וכך כותב האוהב ישראל זי"ע, כי אף שבכל השנה מצווים אנו לזכור יציאת מצרים, יהיו פעמים שלא יתיישבו הדיבורים בלב הבן, כי לפעמים אינו מוכשר לקבלם, אולם בליל הפסח מתעורר בלבם אור גדול המסייע להם לקלוט את האמונה כיתד בל תמוט, יש אז כוח ביד האב לנטוע את האמונה בלב בניו. וכן, ביד כל אחד להחכים יותר מכפי השגותיו בכל השנה. בזוהר הקדוש: "אותו הלילה היה האור מאיר כבצהרי היום בתקופת תמוז, וראו' כל העם את דינו של הקב"ה במצרים, כמו שכתוב: 'ולילה כיום יאיר כחשיכה כאורה', ובמשך כל הדורות מאיר לנו הקב"ה בלילה הזה. עוד מבואר בזוהר כי "הקדוש ברוך הוא וכל הפמליא של מעלה יורדים לחזות בנועם זיו עבודת בני ישראל בלילה הזה" – על מנת לשמוע סיפור יציאת מצרים. ונמצא ש"האדם יושב בביתו לפני מלך מלכי המלכים פשוטו כמשמעו ממש, והקדוש ברוך הוא כביכול עומד על גביו".

- אין לשער ולתאר את גודל ההארה והשפע הנשפע עלינו בלילה זה, עד שכביכול פונה הקדוש ברוך הוא מעסקיו אלינו, כמו שנאמר במדרש: "אלוקיה של אומה זו עסוק הוא, להיות עושה להם ניסים בלילה הזאת".

בליל הסדר נפתחים כל שערי שפע - בתרגום יונתן על הפסוק: "ויהי כי זקן יצחק ותכהין עיניו מראות", מבואר כך: "ויקרא יצחק לעשיו בנו בלילה הגדול ביום י"ד ניסן, ואמר לו, בני, בלילה הזה משבחים כל משרתי עליון לבורא עולם, ואוצרות השמים נפתחים". ובפרקי דרבי אליעזר: "בליל הסדר נפתחים כל שערי שפע". לפני מספר שנים, מכר רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל את החמץ אצל בעל 'שבט הלוי' רבי שמואל הלוי וואזנר זצ"ל, ואמר לו בלכתו, שיעזור ה' ונזכה מחר (בליל הסדר) להשראת השכינה. נענה הרב וואזנר ואמר 'להשראת השכינה ודאי נזכה, שכך מבואר בזוהר הקדוש שכל הפמליא של מעלה באים לשמוע סיפור יציאת מצרים מישראל, אבל צריך לבקש לזכות להשראת השכינה תישאר אצלנו לאורך ימים, ולא תסתלק חלילה"

חג כשר ושמח ושבט שלום
שמשון אליעזר פוקס

כתב ה"חתם סופר": "מצוות עשה של אכילת מצה משומרת בליל פסח – והיא יחידה שנשארה לנו מכל מצוות אכילה שבכל התורה, ואין לנו לא פסח ולא קדשים, לא תרומה ולא מעשר שני, רק מצווה אחת משנה לשנה". (חו"מ, סימן קצו)

רבי עקיבא איגר כתב: "בליל פסח יתנהג בקדושה וביראה, ולשמוח במצוות שזיכה ה' אותנו בלילה הזה, מצוות עשה של קידוש, ומצוות עשה של אכילת מצה, ומצוות מרור, וד' כוסות ואמירת הלל". (מכתבי רעק"א)

השל"ה הקדוש כתב (מסכת פסחים נר מצווה אות לט) שחסידיים ואנשי מעשה נהגו לנשק את המצה, בעת שהגביהו אותה בליל הסדר.

בספר "מעשה רב" כתבו תלמידיו של הגאון מוילנא בשמו של רבם הגדול שכל שבעת ימי חג הפסח יש מצווה לאכול מצה. כה דבריהם: "כל שבעת הימים יש מצווה לאכול מצה, והוא ז"ל היה מחבב מאוד ממצוות אכילת מצה כל שבעה".

ה'רוקח' בהלכות פסח כותב כך: "האוכל מצות בשבעת ימי החג כהלכתו נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית". הראייה לכך הוא מהפסוק בשמות: "מצות יאכל את שבעת הימים", לא כתוב שבעת ימים, אלא 'שבעת הימים', ללמדנו שנעשה שותף בבריאת שבעת ימי הבניין.

ב'תפארת שלמה': "מעלת מצוות 'אכילת מצה' כי היא נבלעת בקרבו של אדם, לכן מסוגלת היא לרפא את האדם 'רפואת הנפש' ברוחניות, ומסייעת לו לעקור מעצמו את הרע שבו להיות דבוק באלוקים חיים.

זמני השבת

הדלקת נרות 6:48

מוצאי שבת 7:49

ר"ת 8:23

נא לשמור על קדושת חג גליון
אין לקרוא בשעת התפילה

אהל לחידוש

חידושים ופגנים לשולחן השבת

נראה לכם יפה להזמין אורחים לאכול לחם עוני !!

בכל בתי ישראל בליל הסדר פותחים ב'מגיד' - מיד בהתחלת הסדר - ומזמינים "כל דכפין - ייתי ויכול", כל הרעב יבוא ויאכל, "כל דצריך - ייתי ויפסח", כל הנזקק יבוא ויערוך עמנו את חג הפסח. מילא היינו מציעים קערת תבשיל מדיף נוחות או מרק מהביל. אבל אנחנו רק מגביהים קערה ובה מצות, שלפני רגע הכרזנו עליה "הא לחמא עניא די אכלו אבהתנא במצרים". לחם עוני... נניח ואנחנו לא המארחים הכי איכותיים. אבל למשפט יש המשך: "השתא הכא, לשנה הבאה בארעא דישראל (-השנה כאן, לשנה הבאה בארץ ישראל). השתא עבדי (-השנה עבדים), לשנה הבאה בני חורין". רגע, לא התכנסנו כאן הערב בדיוק בשביל לחוג את חג החירות? האם בעוד מספר שעות בסוף ההגדה לא נברך "אשר גאלנו וגאל את אבותינו... ונודה לך שיר חדש על גאולתנו ועל פדות נפשנו"?! למה "השתא עבדי"? האם רק "לשנה הבאה בני חורין"? אז מה בעצם אנחנו חוגגים מדי שנה בליל פסח???

כאן תעברו לקרוא את הסיפור באהל המעשה ואז תחזרו לתשובה!

כולנו מכירים תקופות לחוצות. כאלה שאיננו מסוגלים לחשוב בהן אפילו מה יקרה מחר. קודם כל נצא מהבוץ - אחר כך נדבר. פסח בכלל, וליל הסדר בפרט, הוא הזמן בו אנחנו מציינים את יציאתנו לחירות: הנפש יצאה משעבוד מצרים, ממ"ט שערי טומאה. אבל כלשון חז"ל "אכתי עבדי אחשורוש אנן", אנחנו עדיין משועבדים בגלות, נתונים בטרדות, מנסים לשרוד את ההווה. אחת לשנה אנחנו עוצרים את הקדחת המטריפה ושואפים אל תוכנו מעט מאווירת החירות: אנחנו יושבים בהסבה כבני מלכים סביב השולחן, אף על פי ש"השתא עבדי", שאנחנו עדיין בגלות. ולמה להסב כבני חורין? כי אנחנו יכולים לדמייך את "לשנה הבאה בארעא דישראל בני חורין" בגאולה השלמה. יש גלות. הדעת תפוסה ועסוקה ומשוטטת במציאת פתרונות להווה. ובכל זאת אנחנו לא "חיים מהיד לפה", לא מנסים רק לשרוד את היום שחלף.

אנחנו מדברים על "לשנה הבאה בני חורין" מלא-מלא. מתכננים כיצד ניראה בגאולה העתידה והסופית. שואפים, משקיעים ומקווים לגדל דור שלא נבוש בו בפני מלך המשיח. אולי זו גם הסיבה לכך שאנחנו מזמינים אורחים דווקא בהכרזת "הא לחמא עניא". משום שלמי שיושב על סיר הבשר ב"שולחן עורך" אין בעיה להזמין אחרים. אולם כאשר יש לאדם רק מצה, לחם עוני, ורק "כדי חיינו" - הוא לא מסוגל בדרך כלל לפרוס מפיתו לאחרים. להתחלק איתם במעט שבמעט שיש.

בתאריך בו יצאנו ממצרים מכבלי הדעת, אנחנו מציינים מדי שנה את גאולת הנפש ומזכירים לעצמנו את המטרה: הגם שעדיין "עבדי אחשורוש אנן", ניתן להתנתק באמצעות הדמיון והמבט למרחוק מכבלי הגלות, להתנהג מכל נקודה על פני הגלובוס כאילו נמצאים

אנו "בארעא דישראל" לאחר הגאולה השלמה.

מי שידוע לחשוב למרחוק גם בעומסי התנועה הבלתי פוסקים של טרדות הדעת, - העתיד שלו כבר כאן. כבר כעת הרי הוא בן-חורין! (ישראל קעניג)

חד גדיא

הגאון רבי יוסף חיים מבבל, בעל "בן איש חי", ביאר את הפיוט "חד גדיא" אם נתבונן בסיפור המעשה של "חג גדיא", תתעורר מאליה תמיהה גדולה: אמנם החתול נהג שלא כשורה כאשר אכל את הגדי, אך לעומתו הכלב בהחלט עשה כדן כאשר נשך את החתול הרשע. והמקל שהכה בן בליעל הוא, שהרי פגע בכלב שומר החוק והסדר, שרק נקם את נקמת הגדי האומלל, ומעתה האש ששרפה את המקל - יפה עשתה, כך נאה וכך יאה. והמים שכבוה לא כדן עשו, ועל כן עלינו לכאורה לומר "יישר כח" לשור ששתה את מי המריבה הללו, ומאידיך עלינו להתקומם נגד השוחט, שהניף את המאכלת על צוואר השור הצדיק ושחטו עד שפרחה נשמתו, ובהכרח נגיע לאור כל זאת למסקנה שמלאך המוות, שהמית את השוחט - כדן עשה, ומעתה תתעורר השאלה: מדוע העניש הקב"ה את מלאך המוות? או, אם לנסח זאת ביתר חריפות, לפי הגיון הפיוט, הרי שהקב"ה נהג שלא כהוגן... אך התירוץ לזה הוא פשוט וברור: אכן פשוט וברור: אכן, לא כהוגן נהג החתול כאשר אכל את הגדי, אולם אין זה מעניינו של הכלב להתעבר על ריב לא לו; איש לא מינהו לגואל הדם של הגדי, ועל כן צדק המקל שהיכהו, ולא צדקה האש ששרפה את המקל, וצדקו המים כשכיבו את האש, ולא צדק השור כששתה את המים, והשוחט צדק בשחיתת השור ומלאך המוות לא כדן עשה, ונמצא שהקב"ה הענישו כדן, א-ל אמונה ואין עוול! וכל זה אינו אלא משל על ענין יציאת מצרים, שהרי גם עליה ניתן להקשות מדוע נענשו המצרים, הרי הקב"ה גזר שעבוד על עם ישראל? אלא, כאשר גזר הקב"ה את השיעבוד, באומרו לאברהם אבינו "כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם" - לא אמר מי יהיה העם המשעבד, והמצרים הם שבחרו למלא תפקיד אכזרי זה, ועל כן אנו משיבים להם מעין התשובה ב"חד גדיא": השעבוד אמנם נגזר על ישראל, אבל אתם מה לכם שנכנסתם ומיניתם עצמכם לתפקיד המשעבדים? על כך נענשתם!

להערות והארות, הנצח ות,

לעילוי נשמת וכו' 054-8444774

לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:

8444774@Gmail.com

אהל המעשה

הפחד והאימה הצמיחו את הלב. אבל השלדים המהלכים שנעו כצלליות שקטות היו מוכנים לצאת במחול אם רק היה שייך לעשות זאת. לאחר מערכת אדירים שהופעלה בלב התופת מתחת לאפו של השטן הנאצי, הצליח כ"ק האדמו"ר רבי ישראל מבלאז'וב להשיג את הלא ייאמן: קמח ותנור אפייה קטן.

היהודים הנרגשים שנואשו מלחלום על חצי פרוסה נוספת להכניס לפיהם, שפשפו את עיניהם בתימהון למראה הרבי שעמד בשנות החמישים לחייו אך פעל בנמרצות של נער צעיר. כעת יש סיכוי למאות יהודים גם לקיים מצוות אכילת מצה בליל הסדר, גם לקבל תוספת זעומה וכשרה למהדרין בפסח לארוחתם. והשטן הנאצי כמו נעלם. הזהירות הייתה רבה. שומרים מקרב האסירים הועמדו במקומות שונים במחנה כדי לוודא שאף גרמני לא יגיע במפתיע. שיוכלו לנסות להשלים את הצעד האחרון במערכת המסועפת שטווה הרבי בגאונות ובאומץ לב לא מצויים במשך חודשים ארוכים: לאפות את כל המצות, בלי להיתפס...

והם הצליחו! לאחר שעות ארוכות של פרפורי לב, תנועות שקטות, הסוואות ודריכות - היו מונחות במרכז הצריף ערמות קטנות של מצות מצווה בגודל כזית כל אחת. חלקן עדיין העלו אדים מחום האפייה. ואז, ברגע של היסח הדעת, שאיש מבין האסירים לא ידע להסביר לאחר מכן כיצד אירע - פרץ למקום קצין נאצי.

בשניות הראשונות שרר במקום הלם אמיתי. הן מצד היהודים והן מצד הארור שאיבד את לשונו מול חוצפתם של האסירים שהעזו לאפות מצות בלב התופת.

ואז נפתחו שערי הגהינום מחדש בצורה שאין דרך לתאר עלי כתב: מכות עזות עד כדי איבוד הכרה ודימום למרבית היהודים שהיו בצריף, הריסת התנור הקטן שאש לוחשת עוד בערה בתוכו, ולקינות - קפץ הנאצי בחמת זעם מטורפת על ערמות המצות ודאג לשבור אותן לרסיסים, ללכלך אותן ולהפוך אותן לבלתי ראויות למאכל... לאחר זמן ארוך יצא משם הנאצי כשהוא רותח יותר מהתנור שניפץ, בצריף נותרו שרועים מדממים וחבולים עשרות יהודים. בראשם כ"ק הרבי מבלאז'וב. אם חשב אי מי שכעת ייכנעו היהודים ולא יערכו "ליל סדר" - הרי שלא הכיר את הרבי מבלאז'וב. בגוף מרוסק ובקרעי בדים מגואלים בדמו התנער הרבי מעפר, עבר בין היהודים וחבש את פצעייהם בלשון תנחומים, זרה על נפשם הדוויה רוח פיוסים וביקש מכולם בכל לשון של בקשה לא לתת למאורעות האחרונים להשביט את שמחת החג שזה עתה פורש את כנפיו על היקום. היו בין האסירים שביקשו לכלות ברבי את זעמם. להמשיך להרים ראש כנגד בני השטן בעזות מצח ולחגוג את חג הפסח: כלום חירות היא זו בה יכול בן אנוש לאבד את חייו באבחת שיגעון של חיה בדמות אדם!?

אולם הרבי מבלאז'וב שפע אהבה וחום, המיס את כל קיני ההתנגדויות של העקשנים ביותר. סוף דבר בשעת לילה מאוחרת התאספו בבלוק של הרבי מאות(!) יהודים לאמירת ההגדה בקול-לחש מזיכרונו של הרבי, ולערוך את ליל הסדר עם כמויות של מרור וזיק של תקווה מהבהבת בלב ומסרבת להיכנע למציאות האפלה. והייתה גם הפתעה מחממת לב: מצה קטנה, בגודל אגרוף קמוץ, ניצלה מחמת זעמו של הגרמני. כנראה הוסטה הצידה מיד בתחילת המהומה והרשע לא שם עין - לב בוודאי לא היה לו - אליה. כעת הניחו המסובים שישבו בצפיפות על הדרגשים את המצה הקטנה במרכז. היא הייתה שולחן הסדר, היא הייתה הקערה, היא הייתה הסימנים. מצה זעירה ובה בקושי 'כזית' אחד לאכילה ומאות יהודים מורעבים יושבים סביבה.

לאחר לחישת ההגדה על ידי הרבי, כשהוא ממשיך לעודד את אחיו היהודים הנאנקים תחת מגף הברזל שעול הגלות יכול להיגמר כהרף עין וכל הנמצאים פה יוכלו לחזור לארץ החיים, הגיעה השעה הגדולה: שעת אכילת מצה. אם חשב אי מי שהרבי מבלאז'וב - הוגה, מייסד, יוזם ומבצע הרעיון - יתכבד בעצמו לאכול את המצה, הן מפאת הזכות הנדירה לקיים אכילת כזית מצה בליל הסדר, והן כראש המסובים הגדול בקומתו התורנית והרוחנית מעל כולם, הרבי חשב אחרת. "אמרו נא, אחים", פנה אליהם רבי ישראל מבלאז'וב בעיניים מלטפות ובקול כמעט בלתי נשמע,

"מי מבין המסובים ראוי ביותר לאכול את המצה שלפנינו". טרם הספיק מאן דהוא ללחוש הצעה, הבהיר הרבי את בקשתו ביתר שאת: "מבקש אני לשמוע נימוק על המלצתכם: מפני מה ראוי דווקא אותו בר מזל לאכול את המצה. במה עדיף הוא על פני האחרים" דקות ארוכות של הצעות עלו וירדו. היו שהציעו את היהודי המבוגר ביותר, היו שהמליצו על החולה החלש ביותר. איש איש והסבריו. לא נדע את שמותיהם וסיבותיהם של המומלצים שעליהם הצביעו כמי שראויים לזכייה הגדולה, אך דבר אחד סיפרו פליטי החרב שזכו להיות באותו מאורע גדול: <<<המשך>>

מעשה ביהודי כפרי, בור
ועם-הארץ גמור, לא ידע כיצד עורכים סדר
של ליל פסח. משהגיע לליל הסדר, שלח את אשתו
אל השכן, לראות כיצד עורך הוא את הסדר למען ידע
אף הוא. משנכנסה האשה לבית השכן מצאה אותו עומד
ומלקה את אשתו בשוט. הייתה סבורה שכן עורכים את הסדר,
ונתנאה להגיד זאת לבעלה, חזרה לביתה ומלאה את פיה מים.
לשוא עמל הכפרי להוציא מפייה את סודה, כי כאולם לא הוציאה
הגה מפייה. לבסוף פקעה סבלנותו של הכפרי, נטל שוט והחל
להלקות את אשתו השתקנית. אז פתחה היא את פיה
ונצטעקה: "אם יודע אתה בעצמך כיצד עורכים
את הסדר, למה אפוא שלחתני
לברר זאת אצל השכן?"

<<המשך>> איש מבין מאות המסובים לא המליץ על עצמו כמי שראוי לאכול את המצה. כולם חשבו על אחרים! ואז נשמע קול בטוח ושקט מקצה הצריף. הייתה זו אישה יהודייה. אלמנה בשם גב' ברוניא קושיצקי: "ברשות הרבי, אני סבורה שהראוי ביותר לאכול את המצה הלילה הוא בני", הצביעה על נער ששהה לצידה, בגילו כבר עבר את שנת בר המצווה, אך גופו הכחוש נראה כילד בן שמונה.

למשמע מלמולי הנוכחים, המשיכה גב' קושיצקי לנמק את בחירתה באוזני הרבי: "עיקרו של ליל הסדר הוא י'הגדת לבנד', עבור הדור הבא. כולנו כבר מבוגרים והילדים פה נדירים יותר מאצבעות כף יד אחת. הילד היחיד ששוהה פה הוא בני, ולכן לדעתי - בלילה שנערך כל כולו כדי שהבן ישאל, כדי להטמיע בתוכו את עיקרי האמונה לדורות הבאים - הוא הראוי מכולם לקבל את המצה". מקיר לקיר הניעו יושבי הצריף בראשם בהסכמה. הנער למשפחת קושיצקי היה המאושר שזכה לקיים מצוות אכילת מצה באותו לילה. מוציא עמו במחשבה מאות נשמות כמהות שהשתתפו עמו בכל. לעיסה. מילות הניחומים של הרבי מבלאזיב אכן התקיימו: זמן קצר לאחר מכן נחלו הנאצים מפלה ונסוגו. מותרים אחריהם שברי בני חורין....

עברו מספר חודשים, ואל גב' קושיצקי האלמנה הגיעה הצעה מפתיעה: להשתדך עם כ"ק הרבי מבלאזיב. לשאלת אחד ממקורביו של הרבי, מפני מה אינו מחפש עבורו שידוך מיוחס כפי הראוי לו, השיב הרבי תשובה מפליאה: היחידה מבין הנוכחים באותו ליל סדר שחשבה על דור העתיד במקום להתמקד בהישרדות של כאן ועכשיו, הייתה אלמנה זו. "מי שחושב למרחוק", הסביר הרבי במשפט מאלף, "ניתן להקים איתו דור!" - - כ"ק הרבי מבלאזיב ניצל מידי הצורר הנאצי במחצית שנותיו, היגר לארה"ב יחד עם הרבנית וילדיה - שהפכו לבני-חורגיו, והאריך ימים עד גיל מאה כשהוא פועל רבות ונצורות עבור כלל ישראל

קופת "אהבת- ישראל" אור יהודה

בראשות הרב יהונתן אמדדי והרב שמשון אליעזר פוקס שליט"א

ברכות שמים מעל

יבורכו מן השמים התורמים והמסייעים לקמחא דפסחא עבור המשפחות זכינו ברוך ה' לחלק בשנה זו מוצרי מזון, תלושי קניה וכסף. למשפחות רבות, והכל בזכות תרומתם הנדיבה של אנשי חיל ה"ה איציק ורפי שוחט הי"ו ומשפחתם

וכן אותם תורמים יקרים החפצים בעילום שםם שעזרו ותרמו ובזכותם זכנו משפחות לחוג את החג בשמחה. יבורכו ממעון שמים בכל מילי דמיטב ויזכו לחוג את החג בשמחה ובדיצה מתוך בריאות וחיים א-מ-ן

ברכה והצלחה
ובריאות איתנה
אסף בן אשר ומשפחתו הי"ו

דוד אשר בן איבון ומשפחתו הי"ו

לרפואה שלימה
סעיד אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סניורה הי"ו

"עץ חיים היא למחזיקים בה"
לזכות להצלחה ולבריאות איתנה
טוביה שרבי בן נזימה
ומשפחתו הי"ו
דוד חיים בן עליזה
ומשפחתו הי"ו
אופיר דלל בן אורה
ומשפחתו הי"ו

שיעור בפרשת שבוע

מהרב שמשון פוקס שליט"א
כל יום חמישי
מיד לאחר מנחה
בביכניס אור אבנר
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה 18:45

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18

תפילת שחרית 6:30
מנחה וערבית (סמוכות) 18:45
שיעורי תורה מידי יום אחרי ערבית
יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ב' - הרב הגאון אברהם הכהן שליט"א
יום ג' - הרב רפאל עגיב שליט"א
יום ד' - הרב בן יאבו שליט"א
יום ה' - הרב שלום אטלן שליט"א

בית הכנסת
"עולי בבל"

ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל

שחרית - 5:45 נץ

מנין ב' - 7:30

מנחה ערבית - 18:45

שיעורי תורה מידי יום
שעה לפני מנחה

יום א' ב' ה'

רב בית הכנסת

הרב יהונתן אמדדי שליט"א

יום ג'

הרב שמשון פוקס שליט"א

יום ד'

הרב נאור דרשני שליט"א

יום ה' -

הרב רפאל עגיב שליט"א

בשעה 20:00

"יש קונה עולמו בשעה אחת"

שימו לב <<<<

לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה 20:00
ערבית מאוחרת: יום ב' 20:45 יום ד' 20:45 יום ה' 21:00